

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Anna Váry

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN TRANSILVANIA

— VOLUMUL II —

MATHIAS

ULTIMA VRĂJITOARE DIN
TRANSILVANIA

CĂRȚILE • ARVEN

© 2013 Anna Váry
© 2013 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: ©2013 Glovatskiy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VÁRY, Anna
Ultima vrăjitoare din Transilvania. Volumul II: Mathias/
Anna Váry; - București:
Herg Benet, 2013
ISBN 978-606-8335-36-0

821.135.1-31

Tipărit în România

Anna Váry

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN TRANSILVANIA

— VOLUMUL II —

M A T H I A S

CĂRȚILE • ARVEN

HERG BENET
PUBLISHERS

2013

*“Moonlight - descends in the land of the shadows
The cold moon is rising, over blood red skies
Wolves - cry in the freezing night
Gathered in the twilight, to summon the master
below*

*Rising shadows - over blood red skies
Mournful cries - through the darkened night*

*Darkness - spreads in a shape of evil
Over the rising kingdom of Transylvania
Shadows - surround the ancient castle
The palace of death far away
Where no light exists*

*In the realms of Transylvania
The purest blood shall flow
The mortals shall please
The hunger of the undead souls”*

(Dark Funeral, Shadows over Transylvania)

PROLOG

Am iubit-o din prima clipă.

Iubirea a fost adevăratul meu blestem, nu tot ce a urmat. Iubirea pentru Aneke, iubirea mea neîmplinită, care mi-a mâncat toate rămășițele de umanitate din suflet cu mult înainte să vină blestemul care ne-a legat pe toți trei, blestemul bătrânei Ica.

Pe atunci, însă, mă credeam cea mai fericită ființă care călcase prin aceste ținuturi rupte parcă de lume. Speram să am tot. Speram să mă întorc în castelul meu cu cea de care mă îndrăgostisem alături de mine, să îmi înveselească viața

cu râsul ei zgomotos, să aducă o lumină a tinereții și a dragostei de viață părinților mei, ale căror fețe erau, pe măsură ce treceau anii, tot mai mohorâte. Speram ca ea, frumoasa găsită pe aceste meleaguri îndepărtate, să-mi dea din nou un sens. Să pună capăt unei perioade din viața mea pe care o trăisem mânat doar de plăceri de moment, pe care a doua zi le uitam ca și când nicicând n-ar fi fost.

Ușa din lemn masiv cu încrustații metalice a încăperii se deschisese și contele intrase, legănându-se, cu mâna întinsă spre mine. Ținea un pocal uriaș, plin cu vin roșu, același care i se prelingea și pe bărbie. Când a ajuns în dreptul meu, a scos un râgâit puternic. Eu trebuia să îi apuc cu putere mâna, să ignor că era beat și să-i mulțumesc pentru ospitalitate. Să îi spun că sunt onorat să petrec în castelul lui câteva zile și să-i cunosc familia. Voiam să-i spun tot ce auzisem despre el, despre mâna de fier cu care se remarcase în V. și în împrejurimile târgului, despre

mărinimia soției sale și despre frumusețea fiicei lui, despre care se dusesse vestea peste mări și orașe. Așa cereau regulile buneii cuviințe de atunci.

Dar n-am mai apucat să-i întind mâna și să-i spun tot ceea ce-mi ordonasem corect și politicos în minte. În spatele lui, într-o rochie albă, lungă, cu un brâu auriu care îi strângea talia și-i cambra decolteul, cu părul roșul răsfirându-i-se pe umeri, apăruse ea. Mai degrabă, se strecurase, așa cum un copil dă năvală în camera celor mari, în timpul unui joc de-a v-ați ascunselea, iar, când întâlnește fețele serioase și plictisite ale oamenilor maturi, copilul duce un deget la buze, în semn că vrea să nu-l dai de gol, și chicotește...

A făcut o reverență, iar pletele roșii i s-au agitat în jurul feței de un alb aproape ireal. M-a privit cu ochii ei verzi, adânci, și a zâmbit. Mi-am amintit de noaptea în care o văzusem pentru prima dată, în castelul acum îndepărtat în care mă născusem și de unde plecasem spre V. pentru a

o revedea și pentru a-mi confirma ceea ce eram aproape sigur că simt pentru ea.

Am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o. Am iubit-o din acea seară de vară, din orașul meu, unde ea venise în căutare de relaxare și petreceri. Am iubit-o apoi când am revăzut-o în castelul ei, în rochia ei albă și lungă, alături de bătrânul conte. Am iubit-o apoi după fuga ei, după ce încetase să mai fie umană, când îmi era din ce în ce mai greu s-o recunosc în Aneke pe femeia de care mă îndrăgostisem. Dar, și așa, n-am putut renunța să o iubesc. Nu am putut scăpa de iubirea mea pentru ea, indiferent cât de crudă, de rea și de străină de tot ce fusese cândva ar fi devenit. M-am îndrăgostit de Aneke iar și iar și iar, de fiecare dată când îmi apărea în fața ochilor. Mereu mai puternic, mai mult, iar ceea ce simțeam mă ducea cu repeziciune spre un final pe care, acum sunt sigur de asta, nu l-aș fi putut schimba, orice aș fi făcut.

Am vorbit cu ea abia câteva ore mai târziu în acea seară, după ce tatăl ei adormise pe pernele din mijlocul sălii de bal, iar restul invitaților, cu mic, cu mare, se retrăseseră pentru odihnă. Avea aceeași voce clară, plăcută, pe care mi-o aminteam. Era ceva ciudat la ea. Îmi vorbea parcă despre lucruri pe care le cunoscusem cândva, despre persoane care îmi trecuseră prin viață, despre copilăria din care nu îmi mai aminteam mare lucru. Pielea, părul, buzele ei îmi spuneau lucrurile astea. Despre ce am vorbit cu adevărat în acea seară? Am încercat să-mi amintesc, în toții anii aceștia, dar n-am reușit. Cred că am schimbat impresii banale despre castel, despre vreme, despre slujitori. Mă întrebasese mai multe despre locurile de unde veneam eu. Părea cumva plictisită de castelul tatălui ei, de viața la curte, de V. și de oamenii de aici. Unele licăriri din ochii ei mi-au dat de înțeles chiar că, în anumite momente, îi ura pe cei în mijlocul cărora era obligată să trăiască. Sau poate doar îmi

făcusem eu impresia greșită. N-am putut adormi în noaptea aceea. Îmi revenea mereu în minte râsul ei, gestul copilăros-îndrăzneț prin care își dădea capul pe spate și îmi arăta două șiruri de dinți mici, albi, perfecți.

Așa pățim cu toții, atunci când ne îndrăgostim cu adevărat, când ne îndrăgostim definitiv, fără putință de vindecare: nu realizăm imediat ce ni se întâmplă. Am realizat că o iubeam pe Aneke abia câteva zile mai târziu, când goneam spre locul meu de baștină, unde mă așteptau părinții mei adoptivi. Mai aveam puțin și aș fi ajuns; slujitorii m-ar fi ajutat să descalec, mi-ar fi pregătit o masă îmbelșugată și o baie fierbinte. Odată ce aș fi intrat în castel, mama mi-ar fi răpit atenția cu tot felul de probleme la care îmi cerea ajutorul sau sfatul, și poate că n-aș mai fi avut timp să mă gândesc la Aneke. Aș fi aflat de boala tatălui meu adoptiv și poate aș fi rămas la căpătâiul lui o vreme. Poate aș fi uitat-o. Poate mi-aș fi propus s-o uit. Dar acum e

prea târziu, fiindcă nimic din toate astea n-a mai ajuns să se întâmple. Când am zărit în depărtare zidurile atât de cunoscute ale castelului în care îmi petrecusem primii douăzeci de ani din viață, am întors calul. Am pornit spre V. cu un entuziasm pe care nu-l mai încercasem niciodată în viață, un amestec de nerăbdare și bucurie, în care apăreau, pe fundal, și norii îndoielii când îmi puneam întrebarea dacă și frumoasa în rochie albă simte la fel ca mine.

Aveam certitudinea că Aneke, cumva, știe că mă întorc pentru ea. Nu sunt sigur de ce, tot drumul mi-am imaginat-o în foișorul din fața castelului, cu ochii pierduți în depărtare, visând leneș cu o mână sub cap. Așa că, în clipa în care am ieșit din desișul pădurii, cu calul aproape răpus de oboseală, și am văzut-o în foișor, visând cu o mână sub cap, nu m-am mirat câtuși de puțin, iar ea, Aneke, a zâmbit cu un aer pe care nu i-l mai văzusem până atunci, aerul unui copil care tocmai a

spart vasul pentru flori preferat al mamei.

Au urmat cele mai fericite zile din viața mea. Petreceam ore întregi cu Aneke, îmi povestise toată istoria familiei ei, îmi dezvăluise lucruri pe care nu le împărtășise nimănui. Era cu totul și cu totul diferită de orice femeie pe care o întâlнисem până atunci. Eram convins că îmi voi petrece viața alături de ea, că vom fi fericiți, că vom avea un trai lung și fără griji. Cu Aneke lângă mine, simțeam că aș putea lupta împotriva a orice: bătrânețe, sărăcie, chiar și moarte. Contele era pe cale să încuviințeze să o iau pe Aneke de soție, deși îi găsisese un mire mai bogat, înaintea mea. Cât despre părinții mei, ei ar fi fost de acord cu orice m-ar fi făcut fericit.

Apoi a apărut zvonul. Zvonul că Aneke îmi e soră. Apoi furia oamenilor din târg, speriați de blesteme vechi. Intrigile preotului și ale bătrânei vrăjitoare Ica, cea care o ura de moarte pe iubita mea. Fuga Anekei, gândul că am pierdut-o pentru totdeauna.

Disperarea că n-o voi mai vedea niciodată. Supărarea contelui, tatăl meu adevărat, silit să plece pe ascuns din mijlocul supușilor săi, pentru a-și salva viața...

Dar nimic din lucrurile astea nu a durut la fel de mult ca descoperirea, făcută de mine într-o zi, că Aneke nu mă iubește pe cât o iubesc eu. Ușurința cu care ea a putut să ne lase pe toți în urmă, de parcă destinul ei nu ar fi fost niciodată împletit cu al nostru în vreun fel.

S-a jucat Aneke cu bună știință cu sentimentele pe care le aveam pentru ea? Da, s-a jucat. Ar fi fost dispusă să renunțe la mine, dacă ar fi primit în schimb tot ceea ce-și dorea cu atâta ardoare – să plece din locul ăsta uitat de lume? Cu siguranță. M-a folosit, sperând că eu îi voi putea oferi o viață departe, o viață mai palpitantă decât cea care aștepta să o înghită aici, în V.? Fără-ndoială. M-a iubit Aneke sincer, măcar și pentru o secundă?

Nu, câtuși de puțin.

Dar n-a fost în întregime vina ei.

Pur și simplu, nu era făcută pentru genul ăsta de lucruri.

1.

Toamna venise parcă din senin și ne prinsese pe toți nepregătiți, dintr-o dată, la sfârșitul lui septembrie. Totul începuse cu un fum gros și cu cârduri de păsări care se adunau în triunghiuri mișcătoare și plecau grăbite, neliniștite, undeva cât mai departe. Apoi cerul se făcuse plumburiu, vântul devenise aprig, nu mai era acea adiere răcoroasă, plăcută, de la sfârșitul verii, iar nopțile se așterneau parcă mult prea devreme. Simțeam, în zilele astea, în special după ora prânzului, că plutesc pe o ceață groasă, care mă purta într-o lume ce îmi plăcea din ce în ce mai puțin. Pe la ora 6 trebuia să te refugiezi fie într-un bar, cu un ceai sau un vin fiert în față, fie în

camera ta, cu muzica dată cât mai tare, ca să nu-ți auzi gândurile, să le împiedici să se transforme în depresie. Rar de tot mai mergeam cu Ioana la câte un film, dar nu reușeam niciodată să fiu atentă până la capăt la ce se petrecea pe ecran.

Cu numai câteva zile înainte, îmi făceam planuri pentru o ultimă plecare la mare, dar, în condițiile astea, chiar n-ar mai fi avut niciun rost. Cu atât mai mult cu cât ce simțeam eu nu era prea diferit de timpul mohorât de afară.

Vremea rece se insinuase, cu toate neajunsurile pe care le aducea cu ea, în viețile pe care încercam să le punem cap la cap. Ne accentuase melancolia, ne născuse toate nostalgiile și ne silise să ne schimbăm, printre altele, preocupările. Plimbările mele lungi și singuratice prin parc se apropiau de sfârșit. La fel și orele pierdute pe la terasele din Centrul Vechi, sau vegetatul de una singură pe scările de la TNB. Trecusem, oarecum cu plăcere, totuși, la gecii, bocanci, pulovere și mănuși

fără degete, cu sentimentul că în hainele groase și călduroase voi fi cumva mai protejată de amintirile verii. Că voi fi, într-o oarecare măsură, o altă persoană. Aveam senzația că îmbătrânisem în cele câteva luni; erau zile în care nu mă mai simțeam deloc doar o adolescentă de 16 ani jumate.

Dora era nervoasă în seara asta. Fusesem întotdeauna în stare să deduc sentimentele pe care le avea mama după gesturile ei, iar cele pe care le făcea în timp ce stăteam la masă erau adesea cele mai grăitoare. Acum, lovea nervoasă cu lama cuțitului în platoul cu desen roșu pe margini, tăind bucăți din șnițelele de soia. Gestul ei era deplasat, total aiurea, fiindcă soia aia nu era nici tare, iar cuțitul nu era nici el bont. Maria, tipa care venea în fiecare săptămână și se ocupa de tot ce trebuia în casă, le ascuțea cu conștiinciozitate.

— Hai, ia te rog măcar o bucată!

Nu-mi era foame nici să mă bați. Totuși, eram convinsă că Dora ar fi luat

ca pe un afront personal refuzul meu de a coborî să gust ceva din ceea ce gătise ea. Vorba vine "gătise". Salata de vinete era luată la caserolă de la supermarket, sarmalele la fel. Șnițelele de soia erau aduse de o amică, iar Dora doar le încălzi-se. Acum, se zgâia la mine, așteptând să-i încerc șnițelele. Singura chestie pe care o preparase singură fusese rulada cu lămâie. Îi ieșise, evident, nașpa. N-o gustasem, dar puteam să intuiesc după formă și miros.

Mestecam apatică o măslină și mă întrebam cât naiba va mai trebui să joc comedia asta, să mă fac că mănânc, și când naiba va apărea musafirul îndelung anunțat. Aveam chef să ies la un film, în mall, cu Ioana. Îmi era poftă de floricele. Mi-ar fi plăcut tare la Resident Evil, ăsta nou. Dar maică-mea mă luase în primire încă de cum intrasem pe ușă:

— Să nu-ți faci program pentru seara asta, Alex! Dacă ai ceva, amână! Te rog mult, e important. Vreau să cunoști pe cineva..., mă anunțase, cu entuziasm și un

ton puțin misterios.

Verva Dorei de a pregăti masa și de a-mi da instrucțiuni de comportament docil, sociabil, îmi amintea de după-amiaza când Răzvan, fratele meu vitreg, venise în casa noastră și rămăsese aici. Îl așteptase Dora și pe el la fel cum îl așteaptă acum pe străinul cu care, probabil, are o aventură.

Cred că știi și de cât timp se întâmplă: două luni.

În ziua când Răzvan venise la noi, la cină, întârziase, uitând să mai țin cont de trecerea timpului, la Ioana.

De data asta nu întârziase, dar întârzia străinul. Singura care apăruse deocamdată era Leti, prietena cea mai bună a mamei. Cea cu șnițelele de soia. Băuseră deja două sticle jumate de vin, iar sporovăiala lor mă deprima. Mi se păreau nimicuri, prostii, discuții pe care le porți doar ca să treacă timpul. Mi se mai păreau și, într-un fel, discuții de femei deja bătrâne, care nu mai așteaptă mare lucru de la viață. Nu-mi plăcea deloc să o văd pe Dora așa. Știam

că mama, la un moment dat, va înceta să mai fie cool (atât cât era...) și va îngroșa rândurile părinților nesuferiți, care există pe lume doar ca să-ți interzică lucruri și să-ți facă viața un iad. Știam că va îmbătrâni într-un anumit moment, doar că nu voiam să mă gândesc că el va veni prea curând. Discuțiile celor două femei (ciripituri stridente fără sens, încurajate de paharele cu vin golite în ritm alert) căscau între mine și Dora o prăpastie care amenința să devină de netrecut.

Cam așa era de când mă întorsesem din V. Și nu numai între mine și Dora apăruse prăpastia asta, ci între mine și restul lumii.

Dora nu aflase niciodată ce pățisem acolo. Nici nu-și bătuse capul prea mult să afle. După ce ne-am întors, teferi, scăpați ca prin urechile acului, nevenindu-ne să credem că încă mai suntem în one piece, după toată nebunia sătenilor care ne atacaseră cu furci, topoare, dar mai ales cu

ură, ură necruțătoare stârnită de răni foarte vechi, care nu se vindecaseră și probabil n-aveau s-o facă niciodată, eu și Răzvan hotărâsem să uităm și să nu spunem nimănui nimic din ce se petrecuse acolo. Și, mai ales, să uităm, „să uităm și să mergem mai departe“, sublinia Răzvan de fiecare dată când mă vedea abătută. Dacă ar fi fost o persoană căreia să fi îndrăznit totuși să-i povestesc fragmente din întâmplările incredibile din V., aceasta cu siguranță nu ar fi fost Dora.

O singură discuție mai serioasă avusesem, de fapt, cu fratele meu vitreg, despre zilele petrecute în V. La sfârșitul ei, Răzvan mă luase cumva la mișto, când insinuasem că se petrecuse ceva între noi, în noaptea când fugisem din castelul Anekei. Nu râsese pentru că așa ceva – să facem sex – ar fi fost ridicol, deplasat, ci pentru că, spunea el, „te-ai îmbătat în așa hal încât nu mai ții minte nimic“. Aparent, din ceea ce ținea el minte, Răzvan petrecuse câteva ore singur cu Lorena, pe zidurile vechi

ale castelului, iar eu dispărașem nu se știe unde cu Mathias. Răzvan nu mai știa ce făcuse el cu Lorena și, cu atât mai puțin, unde dispărașem eu cu Mathias și pentru cât timp. Povestea asta mă speriașe cumplit. I-am cerut lui Răzvan să-mi dea toate amănunțele posibile, l-am întrebat de vreo 15 ori cât timp lipsisem și ce credea el că făcusem cu Mathias, dar Răzvan ridicase din umeri, dornic să pună cât mai repede capăt discuției. „Eu nu cred că ai făcut mare lucru“, spusese. După un timp – mai ales că fratele meu refuza tot mai înverșunat să vorbim despre V. – hotărâșem să cred și eu că, într-adevăr, probabil nu se întâmplase nimic. Scăpasem la timp de o mare belea sau, mai bine spus, cine ne adusese în castel o făcuse exact la timp.

Era evident că Răzvan voia să uite definitiv și complet povestea cu Aneke, V.-ul și oamenii nebuni din el. Chiar în dimineața care avea să fie ultima petrecută acolo, cea în care muriseră bătrânii și

toate orătăniile înaripate din sat, îmi spusese că vrea acasă, să-i dăm dracului pe țărani cu vrăjitoarea lor cu tot. Iar dezgustul lui față de ceea ce trăisem acolo nu se schimba pe măsură ce treceau lunile. De fiecare dată când aduceam vorba despre V., Răzvan se strâmba la mine cu dezgust, ca și cum în acel loc ar fi rămas un secret rușinos, pe care el nu-l voia în ruptul capului dezgropat.

De fapt, dacă mă gândesc, viața lui Răzvan se așezase cel mai bine în făgașul normal, față de ale noastre. La sfârșitul verii, își găsise o altă trupă. Asta avea ceva experiență, era mai cunoscută și totul era mai profi, chiar și la repetiții, unde fusem și eu o dată, ca să-l iau pe Răzvan la o bere. Cânta acum și la voce, și la chitară, dădea concerte în cluburi, ba chiar și în aer liber, în deschiderea unor formații deja celebre. Își făcuse o nouă iubită, Magda. O tipă simpatică, cu un an mai mare decât el. Am ieșit de câteva ori împreună, dar, în ciuda amabilității fetei,

mi se părea că Răzvan se distanțează tot mai mult de mine. Nu mă simțeam grozav împreună cu ei. Tot ce fusese palpitant și interesant între noi, secretul nostru de frați-vitregi-și-chiar-mai-mult-de-atât, se dusesse pe apa sâmbetei. Următoarea dată când m-au invitat în oraș, la bere, am pretextat că am de învățat cu Ioana.

Tata o luase cel mai tare razna, și asta nu din cauza întâmplărilor din V., de care el, bietul, era complet străin. Habar n-am ce se petrecuse cu el. Sau între el și Dora. Ce-i drept, după ce m-am întors, o lună – o lună și jumătate am stat să rumeg povestea cu Aneke, fără să-mi pese prea mult de viețile concrete ale celor din jur, fără să le mai acord atenția pe care le-o acordam înainte. Plecam dimineața devreme de acasă și mă întorceam abia seara. Mă plimbam prin oraș, stăteam ore întregi în câte un loc mai retras, pe iarbă, și retrăiam momentele din V., mai ales cele din final, spaima și nebunia de atunci, când crezusem că mi se va curma

viața. Fusese cel mai intens și mai dramatic moment pe care-l trăisem vreodată. Încercam să înțeleg cu adevărat sensul lucrurilor, de ce se întâmplaseră așa, cine greșise. Descoperisem toate locurile pustii și întunecoase ale Bucureștiului. Acolo pe unde de obicei nu călca picior de om, acolo o găseai pe Alex, fumând gânditoare o țigară. Uneori, mă întâlneam cu Ioana și mergeam împreună prin locurile astea ascunse. Dar nici ei nu-i povestisem prea multe din V. Așteptam să mai treacă timpul, să-i pot povesti detașat, ca și cum ar fi fost vorba despre o altă persoană. Și, cum ziceam, în luna aia lipsisem mult de acasă. Așa că n-am idee ce se întâmplase exact cu tata. Mi-am dat seama că toți aveam secretele noastre. Lucruri pe care nu ne grăbeam deloc să le împărtășim cu cei pe care-i iubim, poate ca să-i protejăm, poate ca să ne protejăm nouă orgoliul.

La începutul lui septembrie, tata și-a făcut bagajele și a plecat. Dora nu părea deloc tristă, ci mai degrabă ușurată. Cam

pe atunci cred că a debutat și aventura ei cu necunoscutul pe care-l așteptăm acum, cumiți, la masă.

Dacă Răzvan se chinuia să uite V-ul, contesa moartă și locuitorii nebuni, cu mine de fapt se întâmpla exact invers. După șocul ultimei pățanii, când am fost convinsă că mi-a sunat ceasul, că nu voi mai vedea lumina zilei de mâine, pe Dora, pe tata sau pe Ioana, că voi muri acolo, în satul blestemat și nici măcar nu voi avea parte de o înmormântare decentă, începusem să am un sentiment straniu. Cu cât treceau zilele, îmi plăcea tot mai puțin Bucureștiul. La fel și gașca mea din liceu, la fel și barurile din centru sau magazinele pe care înainte abia așteptam să le cunosc. Nici măcar nu prea mai intram pe site-urile de care eram dependentă înainte de V. Aveam un sentiment sâcâitor că îmi lipsește ceva. Au trecut trei sferturi de toamnă până să-mi devină clar că lucrul care îmi lipsea era magia din satul ăla, aburul întunecat care înconjură tot ceea

ce ținea de Aneke. Îmi lipsea imaginea castelului, profilată dimineața în depărta-re, îmi lipseau Lorena și Nori, fetița ei, sau zâmbetul enigmatic și tulburător de sexy al lui Mathias.

Simțeam că plecasem din V. mult prea pe fugă, fără să am timp să mă dezmeticesc. Nu reușisem, în cele doar câteva zile pe care le petrecusem acolo, să-mi clarific sentimentele față de Aneke și, probabil, fantoma ei, față de Mathias și Lorena. Pentru locuitorii satului aveam un singur sentiment. Pe vremuri, m-aș fi rușinat de furia cu care acesta se insinua tot mai mult și mai clar în inima mea. Dar acum, lucrurile se schimbaseră. Întâmplările în-fiorătoare din V. mă făcuseră mai dură, mai lipsită de compasiune. Da, îi uram pe locuitorii din V. și nu-mi era jenă s-o recunosc. Dacă m-aș fi întors acum în V., singurul meu scop ar fi fost să-iucid cu sânge rece, până la ultimul. Oare așa simțise și Aneke, cândva? Cu siguranță. Aveam impresia că o înțeleg, o compăttimeam, dar

mai era și altceva. Cred că o admiram. Deși îi blestemasem în gând fantoma și carisma, socotindu-le vinovate pentru tot ceea ce ni se întâmplase, mie și lui Răzvan, în sat, aveam momente în care îmi doream să mai am o șansă de a fi în apropierea a ceea ce fusese ea. Mă gândeam cumva cu nostalgie și admirație la demnitatea cu care ea trăise și părăsise această lume, fără să implore ca viața să îi fie cruțată de ceata de țărani netrebnici care o judecaseră și o osândiseră în grabă la moarte.

— Alex, a venit! Hai, te rog, cu mine, să-l primim. Și, te rog, nu uita ce mi-ai promis! Încearcă să vorbești cât mai puțin, îmi spune Dora, parcă de undeva dintr-o altă lume.

Nici nu reușesc să revin complet cu picioarele pe pământ. Încă o mai am în minte pe Aneke, silueta ei, așa cum stătea în penumbra castelului... Dar, docilă, ca orice fiică iubitoare, mă îndrept împreună cu Dora spre ușă, să-l primim pe străin.

Așa cum o știi, Dora își alege admiratori plicticoși, rigizi, snobi și plini de fițe. Mă aștept la cel puțin două ore de plictiseală cruntă, în care va trebui să mă prefac, să mă abțin de la remarci directe și ușor malițioase, să stau cu coatele pe lângă corp și să zâmbesc frumos, dar toate gândurile astea se spulberă, iar inima începe să-mi bată mai-mai să-mi spargă pieptul când Dora deschide ușa, zâmbește larg și îl apucă de mână pe străinul frumos și cu un chip atât de familiar care stă în pragul nostru.

CUPRINS

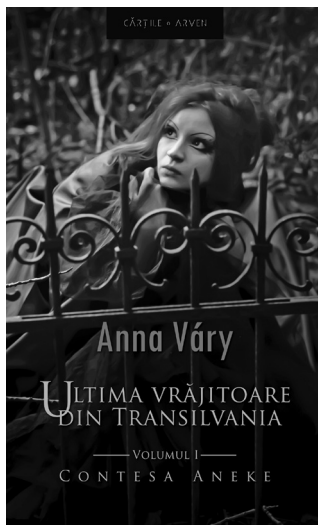
Prolog	7
Partea I	19
Partea II	159
Epilog	279

Primul volum
al trilogiei:

Anna Váry

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN TRANSILVANIA

— VOLUMUL I —
CONTESA ANEKE

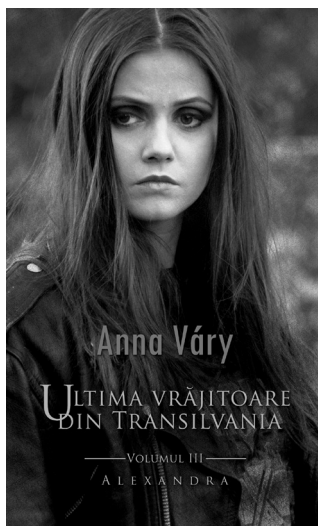

În pregătire
ultimul volum:

Anna Váry

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN TRANSILVANIA

— VOLUMUL III —
ALEXANDRA

După întâmplările petrecute în V., Alexandra încearcă să redevină adolescența normală de dinainte de a fi prinsă în povestea contesei-vrăjitoare. Însă Mathias apare surprinzător la ușa ei, arătând cu 10 ani mai tânăr și fiind perfect adaptat la decorul și viața de noapte din București. Mathias nu este însă singurul care revine... Alexandra se trezește într-un triumphi de forțe întunecate, iar răpirea Norei, fiica Lorenei, este doar începutul pentru o serie de întâmplări înfricoșătoare. Până să se dezmeticească, Alexandra ajunge din nou în satul V., pe care-l găsește schimbat, cu atmosfera lui tihnită complet evaporată, devenind un fundal pentru crime, iubiri regăsite, răzbunări. Noi figuri, întunecate și diabolice, își fac apariția în miezul poveștii. Vor reuși Mathias și Alexandra s-o împiedice pe Aneke să-și realizeze planurile malefice?

Două lumi distincte se întrepătrund: lumea adolescenților de azi, cu Facebook, concerte rock, tatuaje și pierce-uri, și lumea contesei dispărute, cu intrigi de curte și povești uitate.

Un mystery romance în tonuri întunecate despre incest, superstiții, trădări, secrete, legende transmise peste veacuri.

CĂRȚILE • ARVEN

9 786068 335360 >

hergbenet.ro/cartile-arven